

SMRTELNÝ HŘÍCH

MARIA
GRUNDOVÁ

SEVERSKÝ
THRILLER

*Trpělivost přetekla,
na pokání je pozdě*

V bývalém lomu na jednom ze švédských ostrovů je nalezena mrtvá dívka, která spáchala sebevraždu. Krátce poté má komisařka Sanna se svou novou svéráznou kolegyní Eir vyšetřit brutální vraždu. Obětí je movitá majitelka místního antikvariátu. Zdá se, že mezi její vraždou a sebevraždou mladé dívky je spojitost. Brzy vyjde najevo, že tyto události jsou jen počátkem řady dalších bestiálních vražd.

A tak začíná boj s časem. Boj, v němž se klíč k hrůzné pravdě zřejmě ukrývá na staré fotografii skupinky dětí ve zvířecích maskách...

„Maria Grundová debutuje čtivým románem s nevšední hlavní hrdinkou, která nepostrádá intuici a nepřestává pátrat, dokud se neodhalí nečekaná pravda.“

– Sundsvalls tidning

Maria Grundová

SMRTELNÝ HŘÍCH

Přeložila Adriana Vendl

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

DÖDSSYNDEN © Maria Grund

First published by Modernista, 2020

Czech edition published in arrangement with Partners in Stories
in conjunction with Livia Stoia Literary Agency

Translation © Adriana Vendl, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-517-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-516-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-157-1 (print)

Obklopuje ho mlha.

Díky měkkému mechu se chlapec snáz dere vpřed.
Mech mu pomáhá vzdorovat trnům, které mu rozdírají kůži,
a větvím natahujícím se po jeho očích a vlasech.

Holé nohy a bosá chodidla ho nesnesitelně zebou.

Bez bavlněných trenýrek by ho
bičující výhonky mladých stromků udolaly už dávno.

Pokračuje přes vývraty
a ve změti borovic a ztrouchnivělých jasanů zrychlí.

Uhání, klopýtá vpřed.

Srdce mu bije čím dál tím víc, až téměř necítí bolest
a neslyší hlasy, jež ho ve stínu pronásledují.

Kdyby se před ním neobjevila ta díra,
nechytila ho za nohu a neshodila ho na zem, možná by unikl

Ale když tvář narazí na mechem porostlý kámen,
tělo se bezvládně svalí na zem a oči se mu obrátí v sloup,

uslyší, že se blíží:

„Smrt vlkovi, smrt vlkovi, smrt vlkovi...“

1.

SANNA BERLINGOVÁ se rozhlíží po prázdné spálené místnosti. Paprsky slunce pronikající ušmudlanými okny s nánosy mořské soli se zdají hnědé a špinavé. V hrdle ji škrábe zápach starého kouře smíšeného s plísní. Pokaždé když se sem vrátí, jí pokoj připadá tmavší. Možná kvůli stromu, který roste před oknem, možná je to jen zdání způsobené nesnesitelnou únavou.

Prsty jemně přejede po povrchu zdi pokryté sazemi. V místě, kde saze setře, se objeví kousíček dětské tapety. Zavře oči, jde ke dveřím a nechá ruku sklouznout po zdi. Ve futrech se, tak jako vždycky, zastaví u zářezů v zárubni. Bříšky prstů obkreslí nápis dětskou rukou: „TÁHNI“.

Když vyjde z dvojitých vchodových dveří, z velkého umírajícího okrasného stromu vzlétne hejno vrbců. Rozprchnou se, jako kdyby je vyplašil blížící se nečas, a vzduch se naplní třepotem jejich křídel.

Postává na rohu před otevřenou krajinou. Celá tato část ostrova – od okolních polí a luk podél cest ke kostelu až k neúrodnému pobřeží – je opuštěná. Zazvoní jí mobil. Zvedne ho a poslouchá hlas na druhém konci.

„Teď jsem tady,“ odpoví. „Řekni, že ne. Neprodám. Ještě ne.“

Ze sluchátka se ozve hlasitý protest, ale ona ani nehne brvou a pokračuje v chůzi ke svému černému saabu. Při odjezdu zahlédne statek ve zpětném zrcátku, jako by ji svými vypálenými zírajícími okny sledoval.

V autorádiu praská hlas představitele regionální rady:

„... tvrdá zprůsnění z posledních let a drsná opatření postavila region před velké úkoly v sociální oblasti a v několika ohledech oslabila naši bezpečnost. Přesto opatření zatím nevedla k vyvážení rozpočtu... Musíme se společně uchýlit k novým úsporným opatřením, abychom nemuseli zavřít další instituce a důležité organizace pomáhající vzrůstající skupině společensky zranitelných či vyloučených...“

Vypne rádio, zapne starý CD přehrávač a zrychlí. Z reproduktorů se rozchrčí „Rabbia Fuori Controllo“ od skupiny Robert Johnson and Punchdrunks. Sanna projede kolem několika osamělých statků a chalup. Kolem luk, polí a temných částí lesa. Pak se před ní objeví malé regionální centrum ostrova a nakonec vjede do průmyslové zóny. Před sebou má popraskaný asfalt a kontejnery vyskládané podél vysokých plotů obehnaných ostnatými dráty.

U semaforu se trhavě pohybuje mladý muž oblečený v košilových šatech s balonovými rukávy, ohromným límcem a výrazně vycpanými rameny. Chybí mu jedno obočí a to druhé má domalované fixem vysoko na čele. Na nohou má ušmudlané žabky a pokaždé, když došlápně na pravou nohu, sebou škubne jako raněný pes. Když Sanna projíždí kolem, vypadá to, že se mladík na pár vteřin uklidnil. Působí plaše, ale pohlédne na ni, jako by ji znal. Ona zpomalí, hrábne na zadní sedadlo, stáhne okénko a hodí mu vlněný svetr. On si ho okamžitě přehodí přes sebe a cosi zamumlá, možná „díky“.

Sanna zahne na menší štěrkovou cestu a projede pozemkem s karavany a stany. Když u nenápadné cedule „Sklady a garáže“ zatočí doprava, kdesi ve tmě zašteká pes.

Dveře zavržou a zaskřípou, když bouchnou do betonové podlahy. Rozsvítí lampu v rohu, která vrhá měkké světlo na kempinkové lehátko s dekou a polštářem.

Střecha nad ním je nižší než ve zbytku garáže, kde stojí mírně nakřivo zaparkovaný saab s klíčky v zapalování.

Složenky a několik reklamních letáků hodí na židli, strhne ze sebe krátký černý vlněný kabát, nechá ho spadnout na zem a svlékne si kalhoty. Pak vezme poškrábaná protihluková sluchátka a nasadí si je.

Odloží klíče od garáže a policejní průkaz na kempinkový stolek, který slouží zároveň jako noční stolek. Zachrastí předmětem, který na něm už leží – malým kulatým zrcátkem s nápisem „Erik“. Pak nahmatá platičko s drobnými fialovými tabletkami. Tři si vymáčkne do dlaně a vhodí si je do úst.

S nepřítomným pohledem, k smrti utahaná si lehne na kempinkové lůžko.

„Už jdu,“ zašeptá a noří se do temnoty.

Zvoneček v malé pohotovostní lékárně se hlasitě a jasně rozezní, když Eir Pedersenová překročí práh. Pohybuje se rychle a poněkud shrbeně, křečovitě a s intenzivní energií v ostražitých očích. Když si rozepíná těsnou koženou bundu a strčí ruku do vnitřní kapsy, všimne si, že lékárnice za pultem ji pozoruje. Nenápadně, ale s obavou. Eir ten pohled zná, už si zvykla. V tuto chvíli si je téměř jistá, že žena v bílém plášti má dokonce ruku na tísňovém tlačítku. Mohla by jí říct něco, co by odlehčilo situaci, ale nemá na to sílu, a tak jen dojde k pultu a položí na něj dva občanské průkazy. Ukazováčkem zaklepe na jeden z nich.

„Měl by tu být recept na prášky a roztok. Jdu si pro ten roztok.“

Lékárnice si prohlíží občanské průkazy, něco ťuká do počítače a zpod ofiny sleduje Eir.

„Není tam?“ zeptá se Eir. „Je tu nějaký problém? Protože pokud ano, tak můžete zavolat...“

„Ne, žádný problém,“ odpoví rychle lékárnice a mizí k šuplíkům za sebou.

Eir se po malé lékárně rozhlíží. Všechno se zdá pečlivě vyrovnané a na svém místě. Krásná stará kamenná podlaha se leskne čistotou a osvětlení je nezvykle jemné na to, že se jedná o lékárnu. Léárny na pevnině, na něž je zvyklá, působí spíše jako klinicky čisté krabice se studenými stropními zářivkami nad přeplněnými policemi. Tenhle prostor připomíná spíš starou cukrárnu.

„Tak,“ přeruší lékárnice tok jejích myšlenek. „Ještě něco?“ Vloží lahvičku s metadonem do sáčku, který přisune přes pult k Eir.

Eir si přečte částku na displeji a zaplatí. „Vede do Korskarkenu jiná cesta než ta kolem dostihové dráhy?“

„Myslíte do Korskårdenu?“ opraví ji lékárnice.

„Ano, přesně.“

„Když vyjdete na náměstí, vezmete to do kopce před vámi. Za hradbami se dáte po hlavní a zahnete přes sportoviště u starého hokejového stadionu.“

„Dobře, díky.“ Eir jde ke dveřím.

„I když já bych radši šla kolem dostihové dráhy,“ dodá ještě lékárnice. „Takhle pozdě.“

Městečko obehnané kamennými hradbami klidně spočívá v podzimní tmě. Uličky se vinou kolem šikmého náměstí jako hadi. Kamenné dláždění je vlhké a ve tmě se občas zalesknou mokré listy keřových růží.

Začne pršet. Eir odjakživa zbožňovala bouřky. Nachází v nich cosi osvobozujícího a uklidňujícího. Dodávají jí jakýsi pocit pohody, který cítí snad až do morku kostí. Ale tentokrát spadne jen pár kapek a přejde to.

Jen několik kroků od impozantně osvětlených hradeb se prostředí změní. Objeví se uzavřené obchody, stejně tak jako opuštěná auta, a jak prochází kolem počmáraných dopravních značek, ulice se zdá stále opuštěnější. Přejde přes napůl rozkopanou cestu a přes sportoviště a dojde k zašlé čtvrti se starými řadovými domy a změtí stísněných nízkých bytovek. V zahradách stojí zapome-

nutý zahradní nábytek a přeplněné popelnice. O kus dál v ulici popisují dvě mladé dívky sprejem garážová vrata.

Jedna z nich se na ni podívá, když se k nim Eir přiblíží, ale pak lhostejně pokračuje ve stříkání. Na vratech stojí tučným písmem „CHCÍPNI“, vyvedené křiklavě růžovou barvou.

„Bydlíte tu?“ zeptá se Eir klidně.

„Co?“ odsekne dívka. Má havraní kudrnaté vlasy, velké kruhy v uších a na krku vytetovanou lebku.

Eir strčí sáček s metadonem do náprsní kapsy a zapne si bundu.

„Ta garáž je vaše?“ zeptá se.

Dívky se na sebe podívají, vyhodnocují situaci. „Jo, to je naše garáž,“ odpoví jedna.

Eir vytáhne mobil, ale jakmile se displej rozsvítí, mobil se vypne, protože baterie je vybitá. Povzdechne si. „Takže když zazvoním u dveří tady vzadu, tak mi otevře vaše máma?“

Druhá z dívek, hubená, ale svalnatá, s oholenou hlavou a velkým obrázkem draka na rukávu, kolem ní začne kroužit. Eir koutkem oka zahlédne, že vytáhla nůž, ale skrývá ho za zápěstím.

„Na to se vyser, jestli nechceš do držky, ty zasraná...,“ vyprskne a ještě se o krok přiblíží.

Eir dokončí její větu tím, že ji loktem trefí do obličeje. Dívka se odpotácí, upustí nůž a chytí se za nos. Vtom se na Eir vrhne ta s vytetovanou lebkou a táhne ji pryč. Eir dostane ránu přes rty, ale potom útočnici popadne za ruku a shodí ji na zem, až se dívka praští hlavou o obrubník.

„Zlomilas mi nos, doprdele...,“ sykne dívka s drakem z druhé strany ulice.

Eir se otočí, dívka stojí ohnutá a tiskne si tričko na nos.

„Ty seš sakra úplně mimo!“ kvílí.

Eir ji popadne za paži a už ji chce odtáhnout z chodníku, a vtom ji ta s lebkou napadne zezadu. Tentokrát divoce mává sprejem. Eir se sehne a podaří se jí chytit plnou hrst jejích vlasů. Dívka s drakem mezitím sebrala ze země svůj nůž, ale Eir jí stiskne zápěstí, nůž spadne na zem a ona ho odkopne pod auto.

Táhne dívku s drakem po asfaltu až k vratům garáže, ale všimne si, že je někdo pozoruje. Za závěsem v tmavém domě vedle garáže stojí dívka ve stejném věku jako ty dvě, se kterými se právě pere. V okně se rozsvítí a objeví se v něm starší žena v županu.

Žena dívku odežene a vytuká na mobilu číslo, pohyby rtů prozrazují, že volá na policii, a přitom se nervózním těkavým pohledem dívá na ulici.

Eir se narovná a nadechne a snaží se uklidnit. Otře si krev z natrženého rtu, strčí si ruce do kapes a pokračuje v cestě.

2.

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA, když Sanna jede ke starému vápencovému lomu na východní straně ostrova, leží na zemi tenký povlak námrazy.

Hladina tyrkysové vody v ohromném kráteru se ani nepohne. Na okraji stojí záchranka, pick-up hasičů a policejní vůz s otevřenými dveřmi. Hasiči skládají neoprenové kombinézy, aby je mohli naložit do nákladního prostoru pick-upu. Na nosítkách v rozepnutém pytlí na těla leží dívka. Někdo opatrně zastrčí její dlouhé rúse vlasy dovnitř.

Sanna zastaví a vystoupí z auta. Půda pod jejími podrážkami se zdá udupaná a mezi kořeny a kamením je plno králíčích nor. Místy se povalují odpadky, které tu zanechali ti, co se sem přišli koupat. Plastový příbor, obal od nanuku a rozbitá prázdná láhev od vína. Slyší, jak o několik kilometrů dál příboj naráží na kamennou pláž, stejně tak, jak jej lze slyšet téměř všude na ostrově.

Vápencový lom je oblíbeným místem ke koupání. V porovnání s přeplněnými mělkými zátokami se tu dá potápět a příjemně zchladit. Ale v tomto ročním období bývá prázdný a opuštěný. Jedinou známkou, že sem chodívají lidé, je kromě odpadků po zemi rezavý žebřík vedoucí do vody a dvě malé převlékárny za shlukem stromků.

Sklíčeně pohlédne na tělo na nosítkách. Na dálku vypadá drobné a hubené, bezvládné nohy připomínají mrtvé ptáče.

Kriminální komisař Bernard Hellkvist vystoupí z auta a zadívá se na ni. Sanna si vzpomene, jak našťavaně zněl jeho hlas v telefonu. Vždycky bývá po ránu protivný a ani dnešek není výjimkou. Jeho vysoká mohutná postava se širokými rameny se pohupuje sem a tam. Třepe rukama, aby se zahřál. Koutkem tenkých úst vtahuje do sebe poslední nikotin z cigarety, než ji zahodí na zem. Vypadá, jako by měl neustále kocovinu, tak vypadal vždycky. Pohled se mu zúží, mžourá na ni a místo pozdravu krátce kývne.

„Zrovna v neděli,“ procedí mezi zuby. „Měl jsem jít dneska na zápas.“

„Kde jsou ostatní?“ zeptá se Sanna.

„Jon už odjel. Moc tu toho už nenadělal. Nevola bych ti, nemusela bys sem jezdit. Ale než jsme ji vylovili, nemohl jsem vědět, že jde o sebevraždu.“

„Stejně jsem neměla nic v plánu.“

Usměje se na ni a podívá se na čas na svém mobilu.

„Známe její totožnost?“ zeptá se Sanna.

„Jmenuje se Mia Askarová. Čtrnáct let, skoro patnáct. Oficiálně jsme ji vlastně ještě neidentifikovali, ale její matka před pár dní přišla na stanici. Nahlásila, že dcera zmizela. Měla s sebou fotku a dost podrobně ji popsala. Takže vím, že je to ona. Dneska jsou fakani sobci.“

Sanna mu věnuje káravý pohled.

„Dobře, dobře,“ omlouvá se. „Promiň. Ale trochu našťavanej bejt snad můžu? Můj nejmladší vnuk dneska poprvý hraje venku.“

„Brzy budeš moct koukat na fotbal celý dny. Zbývají ti jen dva týdny.“

„Já vím. Ale strašně se to vleče.“

Sanna si povzdechne. „Co technici?“ zeptá se.

„Vždyť jde o sebevraždu.“

„Ale jsou na cestě?“

„Jsou na severu. Na nějaký vloupačce ve starém vojenském zařízení. A i kdyby nebyli zaneprázdněný, tak

stejně víš, že kvůli takovýhle hovadině bych je sem neposílal.“

Sanna spolkně rozhořčení. Bernard má ve zvyku nazývat sebevraždy „hovadinou“. Možná proto, že jsou na ostrově čím dál častější, nebo proto, že policie teď nedělá nic jiného, než že „po nich uklízí“.

„Jestli vážně chceš, abychom se s nimi dohadovali, aby přijeli...“, řekne vzdorovitě.

„Rukavice?“ Natáhne ruku, aniž by se na něj podívala.

„Jak ty to sakra chceš zvládnout beze mě?“ zašklebí se.

Sanna nereaguje. Bernard si upraví odrbaný pásek na svých širokých manšestrácích a následuje ji k nosítkům.

„Našel ji nějaký pejskař, co tudy šel na procházku,“ vysvětluje. „Plavala na hladině v místě, kde je největší hloubka. Ten chlapík se pěkně vyděsil. Myslel si, že vidí mořskou pannu.“

„Bydlí někde poblíž?“

„Ne. Tady v okolí nikdo nebydlí. Říkal, že sem občas jezdí venčit psa.“

Dívka na nosítkách má na sobě jen roztrhané džíny. Vlnité rusé vlasy se jí přilepily na tváře, na ramena a na prsa, takže vypadají jako další vrstva kůže. Působí skoro až mírumilovně. Nebýt těch modrých rtů a křečovitě roztažených prstů na nohou, zdálo by se, že jen spí.

Sanna si navlékne rukavice, obejde tělo a prohlíží si dívčiny ruce. Ani škrábanec, krátce zastřižené čisté nehty. Jemně obrátí zápěstí vzhůru a spatří řezné rány.

„Zaslechl jsem, že jsi zase odmítla výhodnou nabídku!“ podotkne Bernard. „To víš, Jonova sestra pracuje v té nové realitce,“ pokračuje, když Sanna neodpovídá. „Takže se ví, že jsi zase za ten statek odmítla miliony ...“

„Lidi toho moc namluví.“

„Možná. Ale nebylo by to fajn?“

Sanna se na něj našťavaně podívá.

„Myslím tím, abys to už nechala za sebou.“

„Tak to už jsem udělala.“

„Jo, ale sama víš, že pořád...“

„Mám všechno, co potřebuju,“ přeruší ho.

On ve slabém slunci zamžourá. „Jo, víš, co si myslím,“ řekne nakonec.

Řezy na dívčiných zápěstích jsou rovné a hluboké. V jedné z ran se zachytilo cosi, co připomíná rez, ale když se toho Sanna dotkne, rozdrolí se to jako písek.

„Blíží se Erikovy narozeniny,“ prohlásí Sanna a všimne si, že Bernardovi se udělalo zle.

„No jo, to je fakt. Bylo by mu čtrnáct?“ pokusí se.

„Patnáct.“

Bernard se rozpačitě pousměje. Sanna opatrně položí dívčiny ruce zpátky podél těla.

„Vždycky jsme říkali, že ho naučíme jezdit na mopedu kolem statku, aby se na něm mohl tyhle narozeniny vyfotit,“ dodá Sanna. „Patrik dokonce jeden koupil, už když se Erik narodil. Takovou tu dakotu, a sám ji opravil.“

„Punch Dakotu? Klasika.“

Víc toho Sanna už neřekne.

Bernard vsadí na druhý pokus: „Jo, já vím, že to je zatraceně těžký. Ale on už se nevrátí, a ty to víš. Ani on, ani Patrik. Nejsi přece tak stará a ani žádná šereda, aby sis někoho nenašla. Nemyslíš si, že by to tak tvůj muž chtěl? Abys šla dál?“

Ona dál v tichosti pečlivě prohlíží dívčino tělo.

„Každopádně jedna věc je jistá,“ pokračuje Bernard. „Na statku už nejsou. Snažit se ho dál držet, abys měla pocit, že tu ještě jsou, je jen jedna velká lež. Pokud chceš dobrou radu, udělej sama sobě laskavost a prodej ho. Jdi dál.“

Sanna pátrá v dívčině tváři po stopách násilí, ale žádné nenajde. Potom pohledem sjede na zem kolem nich. Nic, dokonce ani hmyz.

„Našla se žiletka nebo to, čím si to udělala?“

Začíná to vypadat, že se Bernard dostal do bojové nálady. „Víc už udělat nemůžeme. Kromě papírování

a informování rodiny. Tedy pokud se nechceš potápět a hledat žiletku.“

Blíží se k nim jeden z hasičů, ale zůstane stát a vypadá, že neví, na koho z nich se má obrátit.

„Máte něco?“ zeptá se Sanna.

„Jen jsem chtěl říct, že jsme to tam nechali.“ Ukazuje na dívčiny vlasy.

Do rusých vlasů se zamotal hrubý provázek. Pevně pletený bavlněný motouz, který pružností připomíná černou gumičku. Přestože není delší než několik decimetrů, zahákl se do vlasů u krku.

„Myslím, že většina nečistot jako řasy a kusy odpadu se můžou na tělo dostat v místě, kde plavaly, a většinou odpadnou, když tělo vytahujeme,“ pokračuje. „Ale tenhle kousek se zachytil. Nebyl tu žádný technik, tak...“

„O tohle se starat nemusíte,“ odsekne Bernard.

„Viděli jste tam něco dalšího, z čeho by to mohlo pocházet?“ zeptá se Sanna.

„Ne,“ odpoví hasič. „Ale plave tu kolem hromada odpadu. Takže to mohlo být téměř z čehokoli.“

„Díky,“ odpoví. „Pohřebáci jsou na cestě?“

„Ano.“

„Pitva je jen plýtváním zdroji a časem,“ zavrčí Bernard, když hasič pospíchá zpátky k jednotce.

„Víš přece, že v takových případech se stejně provádí.“

Bernard se zadívá na dívčin bok. Tam, kde končí lem džínů, jí někdo napsal na kůži číslici 26. Modrou barvou, která vybledla, jako by na kůži byla dlouho. Nebo jako kdyby se ji někdo pokoušel smýt.

„Říká ti to něco?“ zeptá se Sanna.

On jen zavrčí hlavou. „Ale vypadá to jako napsaný permanentním fixem. Moje vnoučata mají ve zvyku jimi po sobě čmárat, jakmile se k nim někde dostanou. Když máš pech, nedá se to vůbec dostat dolů. Dokonce vydrží i praní na 95 stupňů. Takže patrně prováděla něco podobného.“

Sanna znovu otočí dívčiny ruce. „To si neudělala sama.“

„Ale udělala,“ odpoví Bernard utahaně. „Podřezala si zápěstí. To přece sama vidíš. Tak toho nech.“

„To jsem nemyslela. Měla jsem na mysli tohle, to si nenapsala sama.“

Postaví se k dívčíným chodidlům. Bernard ji následuje.

„Tohle napsal někdo jinej. Někdo, kdo stál před ní.“

„Jo, dobře, dobře...“, souhlasí Bernard. „Určitě měla přítele nebo kamarádku, která to napsala. I tak je to oči-vidná sebevražda.“

„Takže jsme tu hotoví?“ pokračuje, když Sanna neodpovídá.

„Ekena jsi informoval?“ zeptá se ona.

„Jasně.“ Bernard se zlomyslně ušklíbne. „Měl by děsnou radost, že jsem ho vzbudil kvůli sebevraždě nezletilý holky.“

„Víš přece, že bychom mu měli volat.“

„Je to jeho poslední týden dovolený. Sakra, stejně je tisíce kilometrů daleko.“

„I tam přece mají telefony.“

„Za pár dní se vrátí. Navíc by s tím teď nic neudělal.“

Sanna neodpoví. Ernst „Eken“ Eriksson je jejich šéf. Milovaný. Obávaný. Respektovaný. Vloni ho postihla artróza, z níž se dostal, ale určité pohyby mu stále dělají problémy. Dovolená v teple, kde by se potíže zmírnily, je jeho prvním skutečným volnem za více než deset let. V době jeho nepřítomnosti by měli zapojit někoho z pevniny, ale nikdo se toho neujal.

„Dobrá,“ povolí nakonec Bernard a unaveně se usměje. „Vrhne se do práce a uděláme, co je třeba, abychom měli alespoň nějakou neděli, co říkáš?“

Je na něj žalostný pohled, pomyslí si Sanna. Kalné oči a povadlé tváře. Chce odsud pryč co nejdřív; tak tomu v posledních letech je, ztratil zájem, a tím pádem i zápal pro práci.

Když se Sanna rozhlíží kolem, z velkého předmětu

připomínajícího barel na kůlu na druhé straně vápen-cového lomu vzlétne orlovec.

„To je bezpečnostní kamera.“ Bernard zamžourá.

„Už si někdo zapsal její kód?“ zeptá se Sanna. „A prošel materiál, který nahrála?“

„Co? Ta je tu už od poslední letní sezóny, už není ani v provozu.“

„Ale kdyby byla, mohli bychom se podívat, co se přesně stalo.“

„Ale co to sakra... To snad nemyslíš vážně?“

„A mimochodem, našli jste nějaký dopis na rozloučnou nebo nějakou zprávu? Pokud se zabila, mohla po sobě nechat něco, co chtěla, aby se našlo.“

„Nic.“

„Žádný mobil?“

Bernard si povzdechne a zavrtí hlavou.

„Prohlížel jsi ty nebo někdo jiný její Facebook? Instagram? A další?“

„Na sociální média jsme se dívali s její matkou, když k nám přišla. Nebo takhle: ona nám je ukázala. Během posledních pár dní žádný aktualizace, žádný stopy. A vlastně ani skoro žádní přátelé. Smutný.“

Sanna mlčí a přemýšlí. „Má někdo z rodiny záznam v rejstříku trestů? Kontrolovali jste to?“

Bernard si znovu povzdechne, ještě podrážděněji a bezradně. Pak jí přitiskne svůj zápisník na prsa, rozhodí rukama a odchází ke sloupu, na němž je umístěna kamera. Před ním se zastaví, a než začne lézt nahoru, prohlíží si rezavý žebřík.

„Tak, ten kód jsem vyfotil. To bude sakra fajn, že mi dáš konečně pokoj,“ ušklíbne se, když se vrátí.

„Promiňte?“

Oba se otočí. Tázavě si je prohlíží žena kolem třicítky s roztrženým rtem a přihrblou postavou.

„Sanna Berlingová?“ Natáhne ruku. „Eir Pedersenová. Vaše nová partačka.“

Žena, která má nahradit Bernarda, jenž odchází do důchodu, nevypadá zdaleka tak, jak Sanna očekávala. Představovala si zdvořilou upravenou úřednici. Eir spíš připomíná někoho, kdo spí na odrbaném kartonu pod mostem. Zarputile a s jakousi vnitřní netrpělivostí přeshlapuje z jedné nohy na druhou. Je z ní cítit arogance.

Pátravě prohlíží okolí, zatímco pohřební služba zabouchne dveře auta za tělem Mii Askarové a odjíždí. Bernard mizí hned po nich. Sanna zvažuje, že se Eir zeptá, proč se objevila už dnes, když měla nastoupit až zítra ráno, ale nechá to být, aby nemusela komunikovat. Když s ní před pár týdny telefonovala, zdála se jí Eir v klidu, ale teď vypadá všelijak, jen ne v pohodě. Kráčí svižným krokem, špinavé boty nemá pořádně zavázané a něco si na ně vyčila, nebo jí na nich zaschla mořská sůl.

Pravdou je, že šéf na pevnině se zmínil, že Eir Pederseňová „nikdy neodpočívá“, ale jaksi neřekl, že vypadá, jako by potřebovala svěřací kazajku. Místo toho neopomněl zdůraznit, že Eir je dcerou známého právníka a diplomata. Patrně proto, aby zmírnil počáteční šok, až se ukáže osobně. Jako kdyby ta informace snad mohla přebít chaotický první dojem, zvláště pokud jste si ji představovali jako vypucované dítě v pracovně s drahým mahagonovým nábytkem a těžkými sametovými závěsy.

„Doufám, že nevadí, že jsem přišla,“ promluví Eir. „Jela jsem na stanici, kde mi řekli, že budete tady. Půjčili mi služební auto, tak jsem si řekla, proč sakra ne, víte co.“

„Myslela jsem, že jste přijela teprve včera?“

„Jo?“

„Trochu zvláštní, začít v nové práci v neděli. Chci říct, proč nepočkat do zítřka?“

Eir neodpoví.

„Nemusíte se nejdříve představit na stanici a takové ty formality?“ pokračuje Sanna.

„To počká do zítřejšího rána. Aha, žádnéj technik,“ podotkne Eir. „Sebevražda?“

„Pravděpodobně.“

„Na stanici říkali, že jde o mladou holku.“

Sanna přikývne.

„Mám něco dělat?“ vyzvídá Eir.

„Můžeme to udělat zítra ráno.“

„Ale já bych zatraceně ráda udělala něco hned. Cítím se úplně nabitá.“ Jednou nohou škrábe po zemi. Sanna ji ignoruje.

„Nebo mi můžete dát přístup k vašim složkám, abych si mohla sednout k případům, na kterých děláte?“ pokračuje Eir.

Sanna si povzdechne zklamáním z té otravné, dychtivé a lehce nepochopitelné bytosti, která kluše vedle ní k autu.

„Co je?“ ušklíbne se Eir škádlivě. „Bojíte se snad, že se do toho obuju a budu lepší než vy, nebo co?“

„Ne. Ale nemám teď čas vás zabavit.“

„Prosím?“

„Když jsem zjistila, že Bernarda máte nahradit vy, prověřila jsem si vás. Elita. Internátní škola. Znuděná a obtížná. Policejní vysoká. Znuděná a i přes excelentní výsledky těžko zařaditelná. Národní operační oddělení. Znuděná a obtížně spolupracující.“

Eir si frustrovaně povzdechne. „Ale no tak,“ brání se. „Můžeme snad zajít na kafe, popovídat si a trochu se poznat?“

„Uvidíme se zítra.“

„Podělaná káčo,“ zabručí jí za zády Eir, když míří k autu.

„Co jste to řekla?“ otočí se Sanna.

„Nic.“

Když odemyká auto, opakuje si Sanna všechna pozitiva, která na Eir pěl její šéf. Nech to být, doporučí si v duchu.

„Tak si říkám, proč jste si mě teda vybrala?“ zeptá se Eir, sotva ji dožene. „Myslím, když jste tohle všechno věděla.“

„To jsem neudělala.“

„Co tím myslíte?“

„Nevybrala jsem si vás.“

„Nee?“

„Ne. Nikdo jiný se nepřihlásil.“

Eir se zasměje.

„A co je na tom tak k smíchu?“

„To, že já jsem se tady na žádnou podělanou práci nehlásila. To můj šéf mě přihlásil. Jen mi oznámil, že mi sem poslal přihlášku. Jo, ten hajzl mě nikdy neměl rád.“ Hned zalituje toho, co právě řekla.

Sannin obličej se pobaveně rozzáří. „Ne?“ řekne. „Jak zrovna vás mohl nemít rád?“

Eir si jednou rukou rytmicky bubnuje do stehna. „Napadla mě jedna věc,“ řekne.

„Jaká?“

„No, pokud šlo o sebevraždu, jak se sem ta holka dostala? Nevšimla jsem si žádnýho kola nebo čehokoli jinýho. A tohle místo je sakra daleko od hlavní silnice.“

Sanna přikývne. Les obklopující vápencový lom na jednu vypadá hluboce a pošmourně. Především je hustý a těžko prostupný. Vede sem jediná cesta a ta je dost dlouhá. Pěšky by to sem zabralo notnou dávku času. Hned vytáhne mobil.

„No, to jsem já,“ řekne Bernardovi, jakmile telefon zvedne. „Je mi líto, ale musíš to otočit a vrátit se sem. Potřebujeme to tu prohledat. Ta dívka se sem musela nějak dostat. Ať sem znovu dorazí Jon nebo kdokoli jiný, koho seženeš. A pak mi zavolej.“

Když Sanna zavěsí, má Eir napjatá ramena a tváře zrudlé zimou.

„Pojďte.“

„Kam chcete jet?“ zeptá se Eir překvapeně a usměje se.

„Chtěla jsem to udělat sama. Ale vezměte si auto a jedte za mnou.“

Vypadá to úplně, jako kdyby někdo střelil Laru Askarovou do hlavy. Jako by její tělo v úhledné předsíni bezvládně dopadlo na zem, když ji Sanna s Eir požádají, aby s nimi jela identifikovat svou dceru. Jde o vysokou ženu s krásnou tváří. Se stejnými ohnivě rusými vlasy, jako měla Mia, a se sytě modrýma očima. Při té zprávě celá zbledne. Složí se na podlahu a nedostane ze sebe ani slovo, dokud nepřijedou zdravotníci. Když jí pomáhají ven, zašeptá: „To přece nemohli být oni.“

3.

JE LEHCE PO PÁTÉ HODINĚ RANNÍ, když vtom začne zvonit mobil. Než se Sanna úplně probudí, slyší sebe samu křičet: „Ne!“

Ale mobil naléhá a ona se po něm natáhne. „Ano?“ odpoví rozespalé. „Dobře, jedu tam.“

Zvedne se z postele, tápe ve tmě k šatnímu stojanu a rozsvítí vratkou stojací lampu. Na stojanu visí na ramínkách troje černé kalhoty, na zemi leží tři páry černých bot. Přitáhne si tašku a vyloví nové černé tričko, které je ještě zabalené.

Na stole se válí neotevřené složenky a úřední dopisy, mezi nimi i jeden z obecního úřadu. Moc dobře ví, co obsahuje. První dopis obdržela už před pár měsíci. Garáž se nesmí využívat k bydlení a ona musí potvrdit, že tomu tak není.

Přistihne se, jak zírá na Erikovo zrcátko. Je to jedna z mála věcí, které jí po požáru zbyly. Oheň pohltit skoro všechno. Ze statku, který s Patrikem pracně rekonstruovali, zůstala jen ohořelá kostra. Nebylo to poprvé, co pachatel Márten Unger zapálil dům, v němž bydlely děti.

Otře si obličej a otočí zrcátko, aby leželo, jak má – sklíčkem dolů. Když se ho dotkne, probudí to v ní hluboký stesk. S Patrikem je to jiné. Zármutek během pár měsíců vyprchal. Téměř už zapoměla, jak vypadala jeho tvář, když zjistila, že po sobě zanechal garáž. Při vyřizování jeho poslední vůle se něco pokazilo a přišlo

se na to až několik let po jeho smrti. Kontaktoval ji právník a dal jí adresu. Nikdy o starém saabu ani o garáži neslyšela.

Když sem přišla poprvé, přivítaly ji popelnice blokující dveře. Přecvakla zrezivělý zámek štípačkami, otevřela vrata a nechala vyletět tisíce molů. Ze stěn se zvedl mrak hmyzu, ale nakonec odletěli.

Páchlo to tam vlhkostí a benzinem. Na zdi napsal hesla: „No gods, no masters“ a „Anarchie je rád“. Vedle nich namaloval černou kočku zformovanou do kruhu, s ohnutými zády a vyceněnými zuby. Hned ji poznala: čmáral ji úplně všude, na cáry papíru i na ubrusky.

Na rozbitém psacím stole leželo několik jeho dalších skic, náčrtů, poznámek a dopisů adresovaných podobným jako on. Zároveň i několik dlouhých stížností určených různým úřadům, některé z nich poničené vlhkem, jiné ožrané od hmyzu nebo hlodavců. Stejně tak jako z hesel na zdech i z dopisů číselala nenávist k systému.

Nikdy neměla tu jeho anarchistickou stránku ráda. Ani když se snažila na ni nahlížet s jistou dávkou humoru nebo v ní vidět to, co vytváří ten ohnivý protiklad mezi nimi. Když Sanna čekala Erika, přišel o práci a jeho nenávist vůči státu dokonce ještě vzrostla, právě když ho potřebovala nejvíc, což jen vedlo k četným hádkám.

Ale těsně potom, co Erik oslavil rok, přestal Patrik po nocích psát a kreslit a vzdal se debat u večeře. Ona to jen uvítala a domnívala se, že se v nové práci uklidnil.

Když se dozvěděla o garáži, došlo jí, že to nikdy neskončilo, ale že si jen daleko od rodiny vytvořil svou bublinu, v níž mohl nerušeně prožívat své fantazie. Takhle tomu alespoň vždycky říkala: fantazie.

Samozřejmě se mohla naštvat, že měl Patrik tajemství, vlastní místo, o němž neměla nejmenší tušení. Místo toho se sem ale nastěhovala. Během jednoho dne se sbalila v hostelu, kde od požáru bydlela, vydrhla zdi v garáži vapkou, vyklidila ji, vyzkoušela starého saaba a pak prodala

svoje auto. Přinesla si sem své věci a pořídila si kempinkovou postel a šatní stojan. Záchod už tu v jednom rohu byl, patrně ho sem zabudoval sám Patrik, jenž byl zdatným instalatérem. Přidal tam i nerezový dřez s kohoutkem ze zdi. Když se Sanna potřebovala vysprchovat, dala si horkou sprchu na stanici.

Ze začátku si říkala, že tu zůstane, dokud Patrikovo auto bude jezdit. Ale to se nikdy nerozbilo. A ona tu zůstala. Bylo to pohodlné. Teď doufala, že to tak může ještě pár měsíců pokračovat, dokud sem obec nepošle někoho, kdo ji donutí se odstěhovat. Jen trochu víc času, to jediné potřebuje, aby všechno zařídila. Pak může klidně nechat sešrotovat i to auto.

Vybaví se jí útržky z předešlého dne. Myslí na Miu Askarovou. Na provázek, který se jí zamotal do vlasů. Byl namotaný na jakousi gumičku, která se dala natáhnout. Přemítá, k čemu se tenhle typ silné elastické šňůrky vlastně používá, ale nic ji nenapadá. Starý vápencový lom je dost hluboký, a jak podotkl ten hasič, na dně se může ukrývat cokoli.

Mobil znovu vibruje. Napustí vodu do nerezového dřezu. Opláchne si obličej, stáhne si tričko a hodí ho rovnou do koše, kde už se nahromadilo několik stejných.

Eir leží a zírá do stropu. Je na něm nalepených několik plastových hvězdiček, které ve tmě svítí, takže ji napadne, že předchozími nájemníky nejspíš byla rodina s dětmi. Párkrát se přetočí na druhý bok, ale už neusne. Posadí se a rukou si prohrábne střapaté hrubé vlasy.

O kus dál stojí stěhovací krabice a velká hromada oblečení povytažená z černého plastového pytle. Zpod něj vyčuhuje papírový sáček ze stánku, umazaný od kečupu.

Před jedním z oken roste strom s velikou korunou. Jedna z větví celou noc škrábala na okno, ale to ji nerušilo. Spíše to vnímala jako vítané rozptýlení od ostat-

ních zvuků, které patrně k podnájmu patří. Ty nejhorší se ozývají dokonce z vedlejšího pokoje její sestry. Ví, že by mohla Cecilii požádat, aby to vyumělkované cinkání mobilu vypnula, ale nechá to být. V porovnání s tím, jaká byla Cecilia před pár lety, kdy dokázala zmizet i na několik měsíců, aby se pak objevila sjetá, zalitá studeným potem, s rozdrápanými pažemi a s žádostí o peníze. Takže tohle je sice otravné, ale dá se to vydržet. Raději střizlivá osoba, která nemůže spát, a tak jí pořád cinká mobil, než se uprostřed noci probudit s nožem na krku a nad sebou mít mladší sestru s obrovitými zorničkami, která zoufale potřebuje hotovost.

Není to Ceciliina vina, že je taková, jaká je. Něco se pokazilo, když byla ještě dítě, možná to šlo z kopce poté, co jejich matka zemřela při té nehodě. Eir pomyslí na dívku z vápencového lomu. Byla skoro v témže věku jako Cecilia, když začala experimentovat s tvrdými drogami; existuje spousta způsobů, jak svým démonům uniknout.

Pak si vybaví fotku, kterou jí Sanna ukázala. Fotografie, kterou Lara Askarová přinesla s sebou na stanici, když přišla nahlásit, že její dcera zmizela. Šlo o zvětšení školní fotky. Vlnité rusé vlasy Mii Askarové kontrastují s ošklivým modrým pozadím typickým pro školní portréty. Slušelo jí to, ale zároveň se svým vlašným úsměvem vypadala tak trochu nepřítomně. Nejnápadnější bylo to, jak se oblékala. Měla světle hnědou semišovou vestu s vlněnou podšívkou, zelený šál, pískový klobouk, kovbojské kozačky, sluneční brýle s modrými skly a velký náhrdelník, náramek a prsteny. Vypadala jako z úplně jiné doby. Jako někdo žijící v jiném světě.

Hledá Miu Askarovou na internetu, ale moc toho nenajde. Většina výsledků pochází z téhož článku. Ten pojednává o dětské matematické soutěži, kterou tehdy desetiletá Mia s převahou vyhrála. Odpovědi v rozhovoru jsou strohé. Má jednoho rodiče, matku Laru, která má vlastní firmu. Na otázku, zda má mezi žijícími matema-

tiky nějaký vzor, odpověděla: „Ne, Hypatia je už mrtvá.“ Zájem o vědu a matematiku v ní podnítil otec Johnny. Byl entomologem, specialistou na apidologii, tedy na včely. Na otázku, jestli je dnes na ni pyšný, Mia odpověděla: „Ne, táta je mrtvý.“ Na otázku, jestli se zúčastní příští soutěže za další čtyři roky, odpoví: „Ne.“

Eir se prokliká na sociální síť Mii Askarové. Prohlédne si některé fotky. Moc jich tu není. Nicneřikající fotky vody, hlavně mořských zálivů, ale i několika jezer a bažin. Když si začne pročítat komentáře, snadno jí dojde, že Mia Askarová neměla moc přátel. Ti, kteří ji sledují, vypadají jako náhodné kontakty z trampských organizací a nejedná se o skutečné přátele. Jejich komentáře se týkají toho, jaká krásná místa vyfotila, jak pěkné je na nich prostředí a jak opuštěně působí. Opuštěně. Eir rychle prokliká jednu fotku po druhé. Najednou si uvědomí, že to, co právě viděla, je prezentace pustých vodních ploch ostrova. Opuštěných vod, v nichž se dá zemřít.

Cinkání z vedlejší místnosti náhle ustane a bytem se rozléhají kroky. Z kohoutku v kuchyni teče voda. Eir se zvedne z matrace a otevře okno. Do pokoje proudí vlhký vzduch a ona se zhluboka nadechne. Má na sobě jen kalhotky a tričko, a když se vykloní z okna, naskočí jí husí kůže. Pravou rukou se nechtěně dotkne něčeho na parapetu. Něčeho huňatého a měkkého jako prachové peří. Kos se žlutým zobákem a žlutými prstenci kolem očí, který si zlomil vaz. Nemůže si pomoci a opatrně se ho dotkne. Tělíčko je vyschlé a tvrdé. Jako kdyby nikdy nežilo.

Cecilia v kuchyni vyndává z myčky různorodé talíře a hrnky. Je hezká, ale vyhublá a bledá. Vlasy má kratoučké, skoro jako oholené. Ale jejímu panenkovskému obličejí to sluší. U nohou jí leží Sixten, velký mohutný kříženec irského vlkodava se skvrnitou huňatou srstí.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se Eir, když vejde do kuchyně.

Cecilia vyděšeně uskočí a Sixten se posadí.

„Promiň, myslela jsem, žeš mě slyšela.“

Cecilia drží jeden z talířů. Je poškrábaný a na rohu uštípnutý. „Mohly jsme si s sebou vzít vlastní nádobí! I když si nemyslíš, že tu zůstaneme moc dlouho, tak přibalit pár talířů a hrnečků by nebyla zase taková práce navíc.“

„Naspala jsi něco?“ zeptá se Eir a zívne si.

„Ani nevím. Spíš ne. A ty?“

„Alespoň pár hodin.“

Usmějou se na sebe. Není to poprvé, co vedou stejný rozhovor.

„Do okna u mě v pokoji narazil kos,“ řekne Eir.

Cecilia si povzdechne. „Taky jsem viděla jednoho mrtvého dole u vchodu. Myslela jsem, že na zimu odlítají.“

„To je moje oblečení?“ Eir ukáže na pračku, kde se v pění točí džíny.

„Jo. Smrděla od nich celá koupelna. Nikdy jsem nepochopila, jak někdo může tvrdit, že miluje vůni moře. Podle mě pěkně páchne.“

„Promiň, měla jsem je strčit do pračky, hned jak jsem přišla domů.“

„Víš, že jen dva kilometry odsud je bazén? Mají otevřeno dlouho. Dokonce dost dlouho i pro tebe.“

Eir ji ignoruje, pustí vodu a otočí páčku baterie na studenou. Pak se sehne a pije plnými doušky, než si otře ústa i bradu. Cecilia před ni postaví poškrábanou skleničku.

„Jak to vůbec včera šlo?“ zeptá se. „Setkala ses s tou komisařkou? Zastihla jsi ji?“

„Jo.“

„A jaká je?“

Eir pokrčí rameny. „Nevím. Utahaná. Vyčerpaná.“

„A co jste dělaly?“ pokračuje Cecilia. „Jak to, že jste obě pracovaly v neděli?“

„Nic zvláštního.“

„Fakt?“

„Jen se někdo utopil. Nebo neutopil, čistě technicky se vlastně podřezala v...“ Eir se zarazí, když si všimne, že ji Cecilia pozoruje s tváří plnou zděšení.

„No,“ podotkne Eir, které vadí sestřiny zírající oči, „svět je plnej lidí, který chtěj umřít. Co ti k tomu mám říct?“

„Alespoň si můžeš odpustit tu část, že se nedělo nic zvláštního.“

Eir pokrčí rameny, nemá náladu na kázání ani na hádku. Na stole leží nedotčený sáček z lékárny. Otevře ho a vyndá lahvičku s metadonem.

„Z tohohle hnusu mám vyrážku,“ protestuje Cecilia. „Po celých nohou. Koukni!“

Vyhrne si jednu nohavici a ukáže Eir svůj rozškrábaný ekzém. Rozlezl se jí po celé holeni. „Je to pěkněj hnus.“

„Já vím...,“ připustí Eir a obejmě ji.

„Nesnáším to.“

„Ale musíš to brát, to přece víš,“ řekne Eir, než se Cecilia vyprostí z objetí, popotáhne a pokračuje ve vyklízení myčky. Vtom začne na kuchyňském stole vibrovat Eirův mobil. Cecilia nadskočí, pustí talíř, ten spadne na zem a rozletí se na kusy.

Sanna pomalu vystoupí z auta a upraví si oblečení. Tichá blikající světla modrých majáček jí tančí přes tvář, když se zastaví, aby napsala Eir další zprávu.

„To jsem zase já. Kde jste?“

Čtvrt, kde se právě nachází, leží hned za kamennými hradbami. Zdejší vily jsou impozantní a o zahrady pečuje ruka profesionála. Všechno působí úhledně, přestože domy pocházejí z různých období a jsou postavené v odlišných architektonických stylech. Čiší z nich péče a bezpečí. Kvůli velikým oknům, majestátním vstupním dveřím, obrovským příjezdovým cestám a překrásným stromům s perfektně tvarovanými korunami jsou v jinak

malebném městečku s nízkými domky a úzkými uličkami vyhledávaným místem.

Nejbližší vila je jako bílý sen s nádherným trávníkem. Teď je však uzavřená a několik z jejích kolegů chodí po zahradě. Za běžných okolností by pospíchala k nim, ale dnes se cítí unavená. Od chvíle, kdy se probudila, ji pronásledují myšlenky na dívku z vápencového lomu. Přejít odtamtud do tohoto blahobytu v exkluzivní části města, kde někdo zabil majetnou důchodkyni, není nic příjemného.

Čeká na Eir a usrkává kávu, kterou si koupila u non-stop otevřené benzinové pumpy. Hlas velitele stanice zněl poněkud chraplavě, když jí volal a vykašlal ze sebe, že si musí pospíšet. Vloupání a něco o vraždě. Jon Klinga a několik dalších kolegů se už nacházeli na místě činu.

Najednou se Jon Klinga objeví vedle ní. Ucítí ostrý závan jeho vody po holení. Vlezlý štiplavý a nahořklý pach citrusů.

„Sakra, uvnitř to vypadá jak scéna z hororu,“ řekne udýchaně, jako by předtím běžel. „Proč postáváš venku a nejdeš dovnitř?“

Má atletickou postavu, a když je pěkně učesaný tak jako dneska, docela mu to sluší. Toho si je dobře vědom. Přestože má nižší hodnost než ona, přistupuje k ní autoritativně. Přátelsky. Mužně. Je to ten typ policisty, kterého by si lidé přáli, když si myslí, že někdo jezdí po okolí v bílé dodávce a unáší lidi, které pak mučí.

Vyleštěné lovecké boty jako jediné prozrazují, že se přiklání k extremismu, co se zákona a pořádku týče. Málokdo ale tuší, že pod uniformou má na prsou hákový kříž. Je to staré tetování z mládí, které se později snažil odstranit. Viděla ho, když si jednou myslel, že je na stanici sám, a převlékal se. Další den dělal jakoby nic, řekl „dobré ráno“ se stejně příjemným úsměvem jako vždycky.

A teď tu stojíš a zase se na ni usmíváš. Jemný a přátelský úsměv, ve kterém ale chybí vřelost. V ruce svírá slabě svítící baterku.

„Čekáš na Bernarda?“ zeptá se.

„Ne, na tu novou. Dneska je její první den, ale chtěla jít taky. Volala jsem Bernardovi, že si to vezmeme, ona a já.“

„Aha. Kožená bunda a rozčuchaný vlasy, není to ona?“ Sanna se ohlédne, ale Eir ještě nejde.

„Včera jsem ji asi zahlédl na stanici,“ poznamená Jon s dávkou nadřazenosti. „Něco řešila na recepci.“

Sanna pocítí záchvěv zhnusení. Z tónu jeho hlasu pozná, co má v úmyslu říct, ale už je pozdě ho zarazit.

„Pak se mi o ní zdálo, když jsem si před noční zdřímnul,“ pokračuje a dá si ruku v bok. „Jo, ukázal jsem jí, jaký to je s pořádným chlapem...“

„Přestaň.“

„Zvláštní,“ řekne a uchechtne se. „V tom snu říkala totéž. Několikrát.“

„Aha,“ přeruší ho jízlivě Sanna, „takže tu máme vloupačku? Jeden mrtvej?“

„Vraždu,“ odkašle si Jon. „Rozhodně vraždu.“

„Vraždu? Velitel mi do telefonu říkal o vloupačce!“

„To jsem si nejdřív myslel taky, než jsem se pořádně rozhlédl kolem. Připadalo mi to jako jasný vloupání. To místo a tak, ale...“

„Ale?“

„Pojď se přesvědčit sama. Pořádněj masakr.“

Sanna se podívá na vilu a zalituje, že přece jen nevzala Bernarda s sebou. „Totožnost oběti?“

„Jmenuje se Marie-Louise Roosová. Sedmdesát čtyři let.“

„Rodina?“

„Bezdětná. Má manžela, který ale není doma. Už se po něm pátrá.“

„Marie-Louise Roosová...,“ zamumlá Sanna.

„Jo. Znáš ji?“

„To jméno mi něco říká.“

„Občas se objevovala v novinách. Především kvůli tomu, že věnovala spoustu peněz na dobročinný účely a další projekty. Patřila k těm, kdo přispěli na nový hospic, víš který, na tu kontroverzní novou budovu, kterou jim dovolili postavit u pily.“

Sanna si to vybavuje. Marie-Louise Roosová byla největším dárce z kolektivu soukromníků, kteří umožnili vznik nové moderní budovy na pozemku, kde se nacházely ruiny starého statku nevyčíslitelné kulturní hodnoty.

„Byla fakt ve vatě,“ podotkne Jon.

„Jasně. Starožitný knihy. Před lety vlastnila exkluzivní obchod v centru, ne?“

„Vydělala hromadu peněz na tom, že hledala první výtisky starých knih, rukopisů a takových věcí, který potom prodávala bohatým sběratelům po celém světě.“

„A v poslední době už ne?“

„Ne, když se podobný obchody přesunuly hlavně na internet, odešla do důchodu. Ale uvnitř je to jako v knihovně.“

„Takže se přece jen může jednat o loupežnou vraždu! Šlo pachateli o knihy?“

„Je to možný, ale já si to nemyslím.“

„Místnost s knihami je nedotčená?“

„Vypadá to tak. Ale to nám potvrdí až pojišťovna.“

„A manžel?“

Jon listuje ve svém zápisníku, čte a listuje zpátky. „Frank Roos. Odešel do předčasného důchodu.“

„A předtím?“

„Geolog.“

„Průzkum?“

„Ano, za mlada. Později pracoval jako konzultant. Nejvíc pro muzeum Fornsalen.“

Dál pročítá své poznámky. „Dost se věnoval i podni-

kání pro firmy, který očividně sháněly povolení k těžbě vápence.“

Sanna chvíli přemýšlí. „V posledních letech se ohledně těch povolení dost protestovalo.“

„Ano, ale ne v době, kdy na nich pracoval on. Do důchodu odešel před deseti lety.“

Sanna se poškrábe ve vlasech a znovu se zadívá na vilu. Koutkem oka zahlédne, jak Jonova tvář pozbyla výrazu, tak jako vždycky, když už nemá co říct.

„Nepůjdeme dovnitř?“ zeptá se a přistihne se, že je vážně naštvaná kvůli tomu, že Eir ještě nedorazila.

„A co ta nová?“

„Ech, požádáme kluky venku, aby ji poslali na stanici, až dorazí. Beztak má dnes nástupní den a papírování. Jdeme dovnitř.“

Zmačká papírový kelímek z benzinky a strčí si ho do kapsy.

„Jasně,“ odpoví Jon. „Kdy jsi vlastně říkala, že přijela na ostrov?“

„O tom jsem nic neříkala. Proč?“

„No, jen mě zajímalo, jestli mohla být na ostrově už v sobotu večer.“

„Přijela trajektem v sobotu ráno. Proč se ptáš?“

„Ale, to určitě nic nebude. Slyšela jsi o těch dvou holkách, který večer přivezli?“

„Ty sprejerky?“ zeptá se Sanna. „Ty, co se rvaly a pak skončily v nemocnici?“

„Ony tvrdí, že se nepraly spolu, ale že je napadla nějaká holka v kožený bundě a takhle je pomlátila.“

Sanna se zasměje: „Já jsem to pochopila tak, že čmáraly po domě, kde bydlí jejich stará oběť, kterou šikanovaly. Byly určitě sjetý a pak se nabuzený do sebe pustily.“

Jon se zarazí.

Už dřív u něj zaznamenala chladný výraz ve tváři, když se mu někdo směje. Především pokud jde o ženu.

„Stalo se to v Talldungenu,“ dodá. „Kde vůbec bydlí ta nová?“

Přesně v tu chvíli se objeví Eir kráčející směrem k nim.

„Jdete pozdě,“ podotkne Sanna.

„Já vím,“ uchechtne se Eir a prohrábne si vrabčí hnízdo na hlavě.

„Jon.“ Kolega k ní natáhne ruku.

Potřese mu jí a obezřetně se na něj zadívá. Pátrá v jeho tváři po nějaké známce vřelosti, ale marně.

„Jste tu nová, není tak snadné se orientovat,“ začne Jon. „Odkud jste přišla?“

„Z Korsparkenu.“

„Myslíte z Korsgårdenu?“ ušklíbne se Jon posměšně a otočí se k Sanně. „To je přece hned u Talldungenu. Právě jsme o tom místě se Sannou mluvili.“

„Aha?“ reaguje Eir nechápavě.

„Jdeme?“ přeruší je Sanna a vydá se směrem k velké vile ohraničené policejními páskami.

Ostatní ji následují. Před okny několikrát zabliká blesk fotoaparátu. Eir nenápadně pohlédne na Jona.

„Kdy přesně to ohlásili?“

„Kolem půl pátý,“ odpoví Jon. „Sousedka, která si šla ven pro noviny, si všimla, že dveře jsou otevřený, a šla se podívat, jestli je všechno v pořádku.“

„A v kolik jste vyhlásili pátrání po manželovi?“

„V pět. Sám jsem ho vyhlásil, hned když jsem sem přijel.“

Eir se zarazí a obrátí se k Jonovi. „Počkat, počkat... Vy jste sem jel půl hodiny? Vždyť tohle město je tak malý, že za půl hodiny se dá objet kolem dokola.“

„Myslím, že v tomhle případě to nehraje žádnou roli. Když ji sousedka našla, byla už dávno tuhá,“ odpoví Jon zatvrzele.

„To je přece úplně jedno – pokud máte noční a nahlásí se vražda, tak snad zaklapnete porno a letíte tam. Nebo ne?“